

Sygn. akt: I C 652/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Łucja Oleksy-Miszczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2022 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko B. G.

o zapłatę

1. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wydany przez Sąd Okręgowy w Gliwicach w dniu 2 sierpnia 2017r. pod sygnaturą XII Nc 90/17 co do pozwanej B. G. w części obejmującej kwotę 55.907,40 (pięćdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset siedem 40/100) złotych i w tym zakresie postępowanie umarza;
2. w pozostałej części wymieniony w pkt 1 nakaz zapłaty w stosunku do pozwanej B. G. utrzymuje w mocy;
3. odstępuje od obciążania pozwanej B. G. kosztami postępowania w zakresie przekraczającym koszty objęte nakazem zapłaty wymienionym w pkt 1.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk

Sygnatura akt I C 652/21

UZASADNIENIE

Powód (...) w upadłości wniósł o zasądzenie od pozwanych B. G., K. G. i K. P. (1) w postępowaniu nakazowym z weksla solidarnie kwoty 182.431,69 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2017r. oraz zasądzenie kosztów procesu.

W dniu 2 sierpnia 2017 wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, uwzględniający powództwo w całości (sygn.. XII Nc 90/17 k. 34).

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2018 sygn. I C 328/18 utrzymano w mocy nakaz zapłaty przeciwko K. G. (k. 213), a wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2019r. uchylono nakaz zapłaty wobec pozwanej K. P. (1) (k.277).

Zarzuty od nakazu zapłaty wniosła również pozwana B. G. (k. 368). Podniosła zarzut nieważności stosunku podstawowego (umowy kredytu) z uwagi na wady oświadczenia woli, a nadto zarzut abuzywności postanowień

umownych, zarzut wadliwości wypełnienia weksla i wypełnienie go niezgodnie z porozumieniem wekslowym, a także zarzut niewykazania roszczenia co do zasady i wysokości.

W odpowiedzi powód ograniczył powództwo o kwotę 55.907,40 zł, wnosząc o uchylenie nakazu w tej części i umorzenie postępowania w tym zakresie. Wyjaśnił, że częściowe cofnięcie pozwu związane jest z wpłatami dokonanymi na poczet zadłużenia w toku postępowania. W pozostałej części powództwo podtrzymał. Zaprzeczył aby umowa była nieważna lub zawierała klauzule abuzywne (k. 407).

Sąd ustalił co następuje:

Pozwana B. G. w dniu 1 lipca 2013r. zawarła ze (...) umowę kredytu zabezpieczonego hipoteką (umowa k. 7 akt). Pozwana pozostawała wówczas w związku małżeńskim z K. G.. Małżonkowie pozostawali w ustroju rozdzielności majątkowej. K. G. miał problemy finansowe i długi i poszukiwał środków na ich spłatę. Nie miał zdolności kredytowej i nie mógł zaciągnąć kolejnego zobowiązania konsolidacyjnego. Powołując się na złą sytuację rodziny przekonał pozwaną, aby to ona (jako osoba mająca zdolność kredytową i majątek niezbędny dla zabezpieczenia) zaciągnęła zobowiązanie i zabezpieczyła je hipoteką na stanowiącej jej własność nieruchomości, którą otrzymała w spadku. Pozwana czuła się zestresowana problemami materialnymi rodziny, a działania męża odbierała jako nacisk, przy K. G. nigdy nie stosował wobec niej żadnej groźby ani nie podejmował innych działań zmierzających do przymuszenia pozwanej do podpisania umowy wbrew jej woli. Pozwana zdecydowała się na zaciągnięcie zobowiązania w poczuciu lojalności wobec męża. Obawiała się, że problemy finansowe rodziny doprowadza do utraty mieszkania, stresowały ją też wizyty komorników i wierzycieli. Była w pełni świadoma, że podpisując umowę zaciąga własne zobowiązanie. Umówiła się z mężem, że to on będzie spłacał kredyt, ponieważ środki z niego pochodzące również były przeznaczone na potrzeby męża, przede wszystkim na spłatę zobowiązań. Wszystkie formalności niezbędne do podpisania umowy załatwiał K. G.. Pozwana nie zapoznała się szczegółowo z treścią umowy przed jej podpisaniem, działała w zaufaniu do męża. Wszystkie środki pochodzące z kredytu zostały rozdysponowane na spłatę długów K. P. (2) albo przekazane mu w gotówce. Osoba podpisująca umowę w imieniu (...) zdawała sobie sprawę z umowy łączącej małżonków do sposobu spożytkowania środków z kredytu i sposobu ich spłaty. Zabezpieczeniem kredytu był weksel podpisany przez B. G. jako wystawcę oraz K. G. i K. P. (1) jako poręczycieli. Podpis K. P. (1) okazał się później sfalszowany (przesłuchanie pozwanej na rozprawie w dniu 23 września 2021r. k. 448 i nast., weksel k. 29).

Pozwana nigdy nie chorowała psychicznie i nie miała zaburzeń świadomości. Jak sama zeznała, sporną umowę podpisała świadomie, wiedząc że zaciąga zobowiązanie w imieniu własnym (przesłuchanie pozwanej k 449,450).

Pozwana otrzymała harmonogram spłat kredytu, pouczenie o możliwości odstąpienia od umowy, tabele opłat i prowizji i regulamin kredytowania – na wszystkich tych dokumentach złożyła własnoręczny podpis (k. 417, 419,422,425). Wszystkie dokumenty dotyczące umowy kredytu pozwana przekazała mężowi i on zajmował się obsługą zobowiązania. W roku 2015 pozwana, kierując się sugestiami męża, napisała wniosek o renegotiację zadłużenia (k. 412 akt). Pozwana została skazana prawomocnym wyrokiem sądu karnego za podżeganie do sfalszowania podpisu K. P. (1) i orzeczono wobec niej (i innych osób skazanych w związku z tym zdarzeniem) o obowiązku naprawienia szkody. K. P. (2) dokonał z tego tytułu wpłat na rzecz (...). Pozwanej przekazał, że wpłacił 100.000 zł i uregulował tym samym wszystkie zobowiązania wobec (...) (przesłuchanie pozwanej na rozprawie w dniu 23 września 2021r. k. 448 i nast.).

K. G. zmarł w listopadzie 2020r. (przesłuchanie pozwanej na rozprawie w dniu 23 września 2021r. k. 448 i nast.).

Z umowy kredytu z dnia 1 lipca 2013r. wynika, że została ona zawarta na okres od 1 lipca 2013r. do 15 czerwca 2028r. całkowita kwota kredytu wynosi 196.000 zł i przeznaczona jest w wysokości 64.540 zł na cele związane z remontem mieszkania, w wysokości 51.820 na spłatę kredytu w (...) (wyplata w gotówce), w wysokości 31.500 oraz 12.700 na spłaty zobowiązań w (...) (wyplata przelewem) i w wysokości 8.000 zł na spłatę zobowiązań w (...) (wyplata przelewem).

Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, ustalonej przez zarząd Kasy, wynoszącej w chwili zawarcia umowy 12% w skali roku. Zmiana rocznej stopy oprocentowania następuje raz

na kwartał kalendarzowy w przypadku podwyższenia lub obniżenia stopy oprocentowanej dla kredytu lombardowego ustalonej przez NBP, w zakresie w jakim wysokość tej stopy uległa zmianie. Zarząd Kasy obowiązany jest podjąć stosowną uchwałę w pierwszym miesiącu następującym po kwartale kalendarzowym, w którym nastąpiła zmiana oprocentowania kredytu lombardowego. Zmieniona stopa obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca po miesiącu, w którym podjęto uchwałę. Maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy lombardowej NBP. Zawiadomienie o zmianie oprocentowania doręczane jest poprzez wysłanie jej do placówki (...) w B. (dokładnie wskazanej w umowie) i zawiadomieniu o przesłaniu korespondencji do wskazanej placówki (...) poprzez wysłanie kredytobiorcy na podany przez niego numer telefonu wiadomości SMS „korespondencja (...) do odbioru” Korespondencję zgodnie z umową uznaje się za doręczoną z upływem 5 dni roboczych od wysłania wiadomości SMS (§ 4 ust 2 umowy w związku z § 18 umowy).

Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 451.569,27 zł. Wpłaty dokonywane przez kredytobiorcę zaliczane były w następującej kolejności: opłaty tytułem zwrotu kosztów ubezpieczenia, koszty windykacji, pozostałe prowizje i opłaty, odsetki od kapitału przeterminowanego, a od dnia wytoczenia powództwa od całości należności przeterminowanej, wymagalne odsetki za okres obrachunkowy, kapitał przeterminowany, odsetki naliczone na dzień wpłaty i kapitał (§ 5 ust. 1 i 4 umowy).

Całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy wynosił 255.569,27 zł (§ 6 umowy). W myśl § 7 ust. 2 umowy kredytobiorca jest zobowiązany ponieść następujące koszty: opłatę przygotowawczą 50 zł, prowizję 7.840 zł, opłatę z tytułu podwyższonego ryzyka 19.600,- zł., koszty związane z ustanowieniem zabezpieczeń i ubezpieczenia.

Zgodnie z § 8 umowy roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi 4 – krotność stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, na dzień zawarcia umowy 17%. Zmiana jej wysokości następuje w przypadku zmiany wysokości stopy procentowej kredytu lombardowego przez NBP, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy lombardowej NBP. O wysokości stopy procentowej kredytu lombardowego (...) informuje poprzez wywieszenie informacji w miejscach prowadzenia działalności.

Jednym z zabezpieczeń umowy był weksel in blanco i poręczenie wekslowe K. G. i K. P. (1), a także poręczenie wg. Prawa cywilnego K. G. i K.P.. Zgodnie z § 10 ust. 10 umowy kredytobiorca wystawiła i wyręczyła (...) w chwili zawierania umowy weksel in blanco, opatrzony klauzulą „nie na zlecenie” jako zabezpieczenie terminowej spłaty kredytu. W przypadku nieterminowej spłaty kredytu kredytodawca ma prawo wypełnić weksel, w tym opatrzyć go datą i miejscem płatności i przystąpić do jego realizacji do sumy odpowiadającej zadłużeniu (niespłaconej kwocie kredytu wraz z odsetkami i innymi należnościami).

W myśl § 17 umowy kredytobiorca zobowiązany był do informowania (...) o każdej zmianie danych osobowych w tym adresu.

Pismem z dnia 19 stycznia 2017r. (...) dokonał wypowiedzenia umowy kredytu wobec pozwanej, powołując się na istniejące zadłużenie w wysokości 7.205,34 zł. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni (pismo k. 12). Pozwana nie podjęła przesyłki pod adresem wskazanym w umowie (k. 15).

W dniu 29 marca 2017r. wypełniono weksel in blanco, wskazując sumę wekslową 182.431,69 zł, termin płatności na dzień 12 kwietnia 2017r. i miejsce płatności : P.. Jednocześnie pismem z dnia 29 marca 2017r. wezwano pozwaną do wykupu weksla, wyjaśniając, że na zadłużenie objęte sumą wekslową składa się należność główna w kwocie 174.438,13 zł, odsetki umowne wyliczone na dzień wypełnienia weksla 6.861,71 zł, odsetki karne wyliczone na dzień wypełnienia weksla 1.023,85 zł i opłaty windykacyjne 108 zł (pismo k. 16, potwierdzenie odbioru – awizo pod adresem pozwanej wskazanym w umowie k. 19).

Tytułem obowiązku naprawienia szkody orzeczonego w postępowaniu karnym na poczet zobowiązania wpłacono 104.000 zł, z czego 40.000 wpłacił K. G.. Dokonana wpłata zmniejszyła stan zadłużenia na dzień 22 czerwca 2021r.

do kwoty 126.524,29 zł, która to kwota obejmowała 113.181,25 zł tytułem salda pożyczki i 13.343,04 tytułem odsetek karnych (wyciąg ze zleceń płatniczych k. 411, rozliczenie kredytu k. 414).

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów i przesłuchanie pozwanej.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 2009r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych do umów kredytowych zawieranych przez kasy stosuje się odpowiednio przepisy art. 69, 70, 74-78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe. Z kolei w myśl art. 69 ustawy prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać m.in. strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych; wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (art. 69 ust. 2 ustawy prawo bankowe).

Sporna umowa wszystkie opisane warunki spełnia.

Za niezasadne należy uznać zarzuty strony powodowej dotyczące nieważności umowy z powodu wad oświadczenia woli (braku świadomości i swobody i pozorności czynności). Okoliczności sprawy w żaden sposób nie wskazują aby czynność prawna polegająca na zawarciu przez pozwaną umowy kredytu i zaciągnięciu zobowiązania wekslowego była taką wadą dotknięta.

W myśl art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, w szczególności treść zeznań pozwanej, jednoznacznie wykazało, że sytuacja taka nie miała miejsca. Pozwana zawierając umowę nie była dotknięta żadną formą zaburzeń psychicznych zakłócających możliwość świadomego i swobodnego podjęcia decyzji lub wyrażenia woli, a dokonując czynności prawnej była świadoma, że zaciąga zobowiązanie we własnym imieniu i zdawała sobie sprawę ze skutków jakie to powoduje. Pozwana zaprzeczyła również aby niemożność swobodnego wyrażenia woli była wynikiem groźby (art. 87 k.c.). Okoliczności sprawy nie wskazują też aby zawarcie umowy było wynikiem błędu pozwanej co do treści czynności prawnej (art. 84 k.c.). Błędy co do motywacji w jej działaniu czy też błędne przekonanie, że K. G. wywiąże się z zawartej z nią umowy co do spłaty zobowiązania wynikającego z kredytu, nie mają znaczenia dla oceny ważności stosunku prawnego jaki na skutek zawarcia umowy kredytu powstał pomiędzy (...), a pozwaną.

Umowa nie nosi również cech pozorności. Pomijając sprzeczność w stanowisku pozwanej wynikającą z tego, że zarzuty braku świadomości i pozorności wzajemnie się wykluczają, to nie sposób stwierdzić, aby sporna umowa miała charakter pozorny. W myśl art. 83 § 1 zd. 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Dla istnienia pozorności konieczne jest zatem zgodne i świadome działanie obu stron dla pozorów. Sporna umowa nie nosi jednak żadnych cech pozorności. Zamiarem pozwanej w chwili zawarcia umowy było bowiem zaciągnięcie zobowiązania kredytowego, co sama potwierdziła podczas przesłuchania jej w charakterze strony. Z zeznań tych wynika, że zdecydowała się na zaciągnięcie kredytu z poczucia lojalności do męża i chęci podratowania trudnej sytuacji materialnej rodziny wynikającej z długów małżonka. W chwili zawierania umowy była świadoma, że zaciąga zobowiązanie we własnym imieniu. Okoliczność, że pozwana zamierzała przeznaczyć całość środków uzyskanych z kredytu na potrzeby męża oraz okoliczność, że fakt ten mógł być znany stronie przeciwnej nie powoduje, iż czynność prawna miała charakter pozorny. O pozorności czynności nie świadczy również zawarta przez pozwaną i jej męża umowa co do sposobu spłacania zobowiązań kredytowych. W polskich realiach społecznych nie

jest niczym nadzwyczajnym, że osoba zaciągająca kredyt przekazując środki z niego uzyskane do dyspozycji osobom najbliższym, a te zobowiązują się wobec kredytobiorcy, że będą spłacały w jego imieniu zobowiązania. Nie ma to jednak żadnego wpływu na ważność umowy łączącej kredytobiorcę z kredytodawcą i nie świadczy o pozorności umowy kredytu.

Okoliczność, że pozwana umowy przed jej podpisaniem szczegółowo nie czytała, ani następnie nie interesowała się sposobem jej wykonania, świadczy jedynie o nienależytej staranności jaką pozwana wykazuje w prowadzeniu swoich spraw i nie może wywoływać negatywnych skutków dla powoda.

Sąd nie podzielił również argumentów strony pozwanej co do abuzywności postanowień umownych. W myśl art. 385¹ § 1 i 2 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Zgodnie z § 3 cytowanego przepisu niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Pozwana zakwestionowała zapisy umowy obejmujące jej § 4 ust. 1 i 2 oraz § 18, § 5 ust. 1 oraz ust. 4 pkt 1-8, § 7 ust. 2 pkt a I. i II., pkt b, d i e, § 8, § 9 ust. 1 pkt a-e (pismo z dnia 4 października 2021r. k. 454).

Kwestionowane postanowienia umowne nie noszą zdaniem Sądu cech klauzul abuzywnych. Nietrafny jest zarzut dotyczący § 4 ust 1 i 2 zmierzający do wykazania możliwości dowolnego kształtowania przez kredytodawcę wysokości zobowiązania odsetkowego. Przeciwnie, umowa w § 4 ust. 1 w sposób ścisły reguluje zasady ustalania oprocentowania, uzależniając jego wysokość od czynnika niezależnego od stron umowy (od wysokości oprocentowania kredytu lombardowego ustalanego przez NBP), jednocześnie nakładając na kredytodawcę obowiązek podwyższenia i obniżania oprocentowania, w określonym w umowie terminie, w zakresie w jakim nastąpiła zmiana oprocentowania kredytu lombardowego NBP. Nie można zatem mówić o jakiegokolwiek dowolności kredytodawcy co do obniżania wysokości oprocentowania kredytu, a zatem nie można przyjąć, że warunek umowny o jakim mowa ma charakter nieuczciwy i krzywdzący dla konsumenta.

Nie podziela też Sąd poglądu aby całkowita kwota kredytu do zapłaty wskazana w § 5 ust 1 umowy nie została określona jednoznacznie. Stanowi ona sumę kwoty kredytu i jego całkowitych kosztów określonych na dzień zawarcia umowy w § 6 umowy (196.000 + 255.569,27 = 451.569,27). W tej sytuacji zarzut niejednoznaczności postanowienia umownego jest niezrozumiały. Niezasadny jest również zarzut dotyczący § 5 ust. 4 umowy. Taki sposób zaliczania wpłat dłużnika znajduje oparcie w art. 451 § 1 zd. 2 k.c., nie ma zatem przeszkód, aby strony już na etapie umowy ukształtowały zobowiązanie w ten sposób.

Co do § 7 ust. 2 pkt a I. i II., pkt b, d i e Sąd również uznał, że nie noszą one cech klauzul abuzywnych. Obowiązek zapłaty oprocentowania i prowizji od udzielonego kredytu wynika wprost z art. 69 ust. 1 prawa bankowego. Najistotniejszym składnikiem kwestionowanych kosztów kredytu nałożonych na kredytobiorcę sporną umową jest prowizja i opłata z tytułu podwyższonego ryzyka, która to opłata w ocenie Sądu stanowi dodatkowy element prowizji. Faktycznie koszty te wynoszą łącznie 27.440 zł, co stanowi 14 % kwoty kredytu. Przepisy obowiązujące w chwili zawierania umowy nie definiowały w żaden sposób maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu hipotecznego, a zatem dopuszczalna ich wysokość była kwestią oceną. Obecnie obowiązujące regulacje w tym zakresie dotyczą kredytów konsumenckich (art. 36a w związku z art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r.) i w przypadku kredytów długoterminowych ograniczają w zasadzie maksymalną wysokość tych kosztów do wysokości całkowitej kwoty kredytu zdefiniowanej w ustawie, a więc na potrzeby oceny warunków umownych zastosowanych w niniejszej sprawie są mało przydatne. Niemniej za trafny Sąd uznał argument podnoszony przez stronę powodową, iż pozaodsetkowe koszty kredytu mogą być uzależnione m.in. od podwyższonego ryzyka dotyczącego wypłacalności

kredytobiorcy. Faktycznie na gruncie niniejszej sprawy ryzyko to mogło być określone jako wysokie, kredyt bowiem był przeznaczony w znacznej części na spłatę innych zobowiązań. Z tego punktu widzenia zastosowania obok 4% prowizji dodatkowej 10% opłaty z tytułu podwyższonego ryzyka nie wydaje się nadużyciem ze strony kredytodawcy. Niezależnie od tego kwestionowane klauzule umowne mają wpływ na wysokość zobowiązania głównego i stanowią element ceny kredytu. Zostały sformułowane jednoznacznie, czego nie zmienia fakt regulowania poszczególnych elementów kosztów kredytu w różnych punktach umowy – taki sposób sporządzenia umowy wynika bowiem ze skomplikowania samej umowy i z jej istoty (określenie odsetek i kosztów pozaodsetkowych, odsetek od zadłużenia przeterminowanego), a nie z niejasności zawartych w treści umowy. Konieczność zapłaty prowizji w wysokości 7800,- zł oraz opłaty dodatkowej w wysokości 19.600 zł nie została w umowie w żaden sposób „ukryta” ani opisana niejasno – przeciwnie wynika wprost z literalnego brzmienia umowy, zamieszczona została w paragrafie zatytułowanym „opłaty i inne koszty”, a zrozumienie konieczności ich ponoszenia oraz ich wysokości nie wymaga żadnej wiedzy specjalistycznej ani dodatkowych objaśnień. Co do opłat określonych w pkt b i d, to odnoszą się one do wydatków nie stanowiących dochodu kredytodawcy – są to opłaty za dokonanie wpisów w księdze wieczystej, podatek od czynności cywilnoprawnych i koszty ubezpieczenia. W ocenie Sądu nie ma podstaw do przyjęcia aby zawarte w treści umowy obciążenie kredytobiorcy tymi opłatami stanowiło nieuczciwy warunek umowny i naruszało równowagę stron.

Z kolei kwestionowany § 8 umowy dotyczy zadłużenia przeterminowanego, a wysokość określonych tam odsetek pozostawała zgodna z regulacją art. 359 § 2¹ k.c. w jego ówczesnym brzmieniu, a co za tym idzie nie może być uznany za postanowienie niedozwolone.

Za abuzywne mogłyby natomiast zostać uznane postanowienia zawarte w § 18 umowy (pозwana powołała § 18 ust. 3), niemniej ich wyeliminowanie nie ma znaczenia dla dalszego obowiązywania umowy ani wysokości zobowiązania, a zatem z punktu widzenia niniejszej sprawy nie jest to okoliczność istotna.

Sąd nie dopatrył się również nieprawidłowości w zakresie wypełnienia weksla. Gołosłowny jest również zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym (art. 3 i 10 prawa wekslowego). Powód wypełnił weksel i wezwał pozwaną do zapłaty, wskazując w piśmie wzywającym do wykupu weksla jakie kwoty złożyły się na sumę wekslową. W toku procesu powód przedłożył również dowody na okoliczność wysokości kwot objętych sumą wekslową. W tej sytuacji strona pozwana, wywodząc, że wyliczenia powoda nie są prawidłowe, powinna okoliczność tę udowodnić, czego nie uczyniła.

W tych warunkach Sąd w oparciu o przepis art. 493 § 4 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty w części w jakiej powództwo zostało cofnięte i w tym zakresie postępowanie umorzył (art. 355 k.p.c.), zaś w pozostałej części nakaz utrzymał w mocy, uznając że zasądzone roszczenie znajduje oparcie zarówno w zobowiązaniu wekslowym (art. 9 i 101 prawa wekslowego) jaki i stosunku podstawowym regulowanym umową i art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe.

O kosztach procesu ponad koszty objęte nakazem zapłaty orzeczono w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. mając na względzie sytuację materialną i życiową pozwanej.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk